

บทที่ 3

แนวคิดเกี่ยวกับผู้ร่วมในความผิดที่มีใช้ตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน ในประเทศอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา

จากการศึกษาหลักในเรื่องผู้ร่วมในความผิดที่มีใช้ตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน ในกฎหมายอาญาเยอรมัน ในบทที่ 2 ที่ K. Neumann ผู้เขียนอธิบายกฎหมายอาญาของเยอรมันเป็นภาษาอังกฤษว่า "necessary participator" ได้ยืนยันให้เห็นว่าบุคคลซึ่งกฎหมายประสงค์จะคุ้มครอง ("เหยื่อ" ของการกระทำความผิด) และบุคคลซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการกระทำความผิดของผู้อื่น ไม่อาจเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดของผู้อื่นได้

ในส่วนของบทนี้ ผู้เขียนได้เลือกที่จะศึกษาถึงแนวคำพิพากษาของศาล และแนวคิดในทางตำรากฎหมายของประเทศอังกฤษและประเทศสหรัฐอเมริกาว่าในประเทศดังกล่าวมีแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างไร โดยแยกเป็น 2 หัวข้อดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับกรณีผู้ร่วมในความผิดที่มีใช้ตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในประเทศอังกฤษ

1. กรณีบุคคลซึ่งกฎหมายประสงค์จะคุ้มครอง ("เหยื่อ" ของการกระทำความผิด)

1) แนวคำพิพากษาของศาลอังกฤษ

ศาลอังกฤษได้หยิบยกนโยบายทางนิติบัญญัติ (a legislative policy) จากบทบัญญัติของกฎหมายเป็นการยกเว้นความรับผิดชอบให้ บุคคลประเภทใด

ประเภทหนึ่ง¹ มากกว่าที่จะรับหลักบทตัดพยานทั่วไป (a general exclusionary principle) เข้ามาใช้ในประเด็นนี้² ยกตัวอย่างเช่น ในกรณีที่มีการบัญญัติกฎหมายออกมาเพื่อให้ความคุ้มครองบุคคลบางประเภท ผู้ซึ่งด้วยเหตุผลของความยังไม่บรรลุนิติภาวะ ความยากจน ความโดดเดี่ยวทางสังคม (social isolation) ซึ่งศาลเชื่อว่าบุคคลเหล่านี้ไม่อาจจะปกป้องตนเองได้อย่างเต็มที่ จึงอาจได้รับอันตรายจากการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัวของผู้อื่นโดยมิชอบ³ บุคคลเหล่านี้จึงไม่อาจเป็นผู้กระทำผิดร่วม (accessory) ในความผิดที่ได้กระทำขึ้น แม้จะได้ให้ความยินยอมก็ตาม⁴

คดีที่ศาลอังกฤษได้ตัดสินจนเป็นคดีบรรทัดฐาน ในตอนปลายศตวรรษที่ 19 คือ คดี Queen V. Tyrrell⁵

---

¹Glanville Williams, Textbook of Criminal Law (London Stevens & Sons, 1978), p.311.

²K.J.M. Smith, A Modern Treatise on the Law of Criminal Complicity, (London : Clarendon Press, 1991), p.239.

³Glanville Williams, Textbook of Criminal Law, p.312 and K.J.M. Smith, A Modern Treatise on the Law of Criminal Complicity, p.239.

⁴Glanville Williams, Textbook of Criminal Law, p.312.

⁵Queen V. Tyrrell.(1894) 1 Q.B.710 (1893) cited by Wayne R.LaFave, Principle of Criminal Law : Case, Comments and Questions (St.Paul, Minnesota : West Publishing Company, 1977), p.563-564 ; and cited by Kadish & Paulsen, Criminal Law and Its Processes (Toronto : Little, Brown and Company Boston, 1975), p.395-396.

จำเลยคือ Jane Tyrrell ได้ถูกพิจารณาคดีและตัดสินลงโทษที่ศาลอาญา กลาง (Central Criminal Court) ด้วยข้อหา 2 กระทง คือ กระทงแรก กระทง การสนับสนุน แนะนำและจัดหาเพื่อให้ Thomas Ford กระทงการร่วมประเวณีกับเธอ ในขณะที่เธอมีอายุระหว่าง 13 ถึง 16 ปี อันเป็นการผิดต่อบทบัญญัติของกฎหมาย และ กระทงที่สอง กระทงการอันเป็นการจูงใจ และขู่ขังให้ Thomas Ford กระทงการผิด กฎหมาย

ในการพิจารณาคดี พิสูจน์ได้ความว่า จำเลย (Jane Tyrrell) ได้กระทำการช่วยเหลือ สนับสนุน จูงใจ และขู่ขัง Thomas Ford ให้กระทำการผิดต่อกฎหมาย จริง อันอาจจะถูกลงโทษได้ตามมาตรา 5 ของกฎหมาย The Criminal Law Amendment Act, 1885.*

* ปัจจุบันได้ถูกแก้ไขเป็นกฎหมาย The Sexual Offense Act 1956 มาตรา 5 มีใจความว่า

1. ภายใต้อรรถกถาวันที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรานี้ ชายย่อมมีความผิดถ้าได้ร่วม ประเวณีกับเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 16 ปี

2. ถ้าการสมรสมีผลเป็นโมฆียะ ภายใต้อรรถกถา 2 ของกฎหมาย (the Marriage Act 1949 หรือมาตรา 1 ของกฎหมาย (the Age of Marriage Act 1929 (ภรรยายังเป็นเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 16 ปี) ความเป็นโมฆียะไม่ทำให้สามีมี ความผิดภายใต้บทบัญญัติของมาตรานี้ เพราะว่าได้ร่วมประเวณีกับภรรยา ถ้าสามีมี ความเชื่อมั่นว่าหญิงนั้นจะเป็นภรรยาของเขา และมีเหตุอันสมควร (reasonable cause) สำหรับความเชื่อนั้น

3. ชายย่อมไม่มีความผิดตามมาตรานี้ เพราะการได้ร่วมประเวณีกับเด็ก หญิงอายุต่ำกว่า 16 ปี ถ้าชายนั้นอายุต่ำกว่า 24 ปี และไม่เคยกระทำผิดเช่นนี้มาก่อน และชายมีความเชื่อว่าหญิงนั้นอายุครบ 16 ปีหรือเกินกว่า 16 ปี และมีเหตุอัน สมควรสำหรับความเชื่อนั้น

ปัญหาที่นำมาสู่การพิจารณาของศาลคือ เด็กหญิงอายุระหว่าง 13 ปีถึง 16 ปี ที่ได้กระทำการสนับสนุนหรือจูงใจหรือยุยงให้ชายกระทำความผิดคือ ร่วมประเวณีกับเธอ จะเป็นการกระทำผิดสำหรับเด็กหญิงนั้น หรือไม่⁶

ศาลได้ให้คำวินิจฉัยว่า กฎหมาย The Criminal Law Amendment Act, 1885 ได้บัญญัติออกมาเพื่อจุดประสงค์ที่จะคุ้มครองสตรีและเด็กหญิง ในขณะที่ดำเนินการร่างกฎหมาย ก็ได้มีการอภิปรายในประเด็นที่ควรกำหนดอายุของการยินยอม ในที่สุด ก็มีการตกลงว่า ควรกำหนดอายุไว้ที่ 16 ปี ดังนั้นกฎหมายจึงห้ามการกระทำ หรือการติดต่อที่ผิดกฎหมายกับเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 16 ปี เพื่อจุดประสงค์ที่จะให้ความคุ้มครองสตรีหรือเด็กหญิงนั้น ดังนั้นจึงเป็นไปได้ที่จะกล่าวว่า กฎหมายฉบับนี้ ซึ่งออกมาให้ความคุ้มครองแก่หญิงจะมุ่งหมายเอาโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำลงต่อหญิงนั้น⁷

สิ่งไปกว่านั้นในแง่ของการปฏิบัติเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า การที่จะลงโทษหญิงในความผิดเช่นนั้น จะทำให้การตัดสินลงโทษชายผู้กระทำความผิด ต้องประสบกับปัญหาที่ยุ่งยาก เพราะโดยธรรมชาติของเหยื่อ (victim) ที่ถูกกระทำความผิดเช่นนั้น จะมีความไม่เต็มใจที่จะให้การหรือแสดงพยานหลักฐานที่เป็นการปรักปรำตนเอง (self-incrimination)⁸

ดังนั้นจึงตัดสินว่า หญิงอายุระหว่าง 13 ปีถึง 16 ปี แม้ว่าจะยินยอมให้ชายร่วมประเวณีด้วย ซึ่งถือว่าชายมีความผิดตามกฎหมาย แต่หญิงก็ไม่อาจเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดของชายที่ร่วมประเวณีกับตนได้ ไม่ว่าหญิงนั้นจะช่วยเหลือให้ความสะดวก หรือยุยง ส่งเสริมชายนั้นด้วยประการใด ๆ ก็ตาม⁹

⁶Ibid., p.395-396.

⁷Lord Coleridge C.J.

⁸Mathew J.

⁹เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กทม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2531), หน้า 418.

ต่อมา ศาลอุทธรณ์อังกฤษ (The English Court of Appeal) ก็ได้ตัดสินโดยอาศัยแนวเดียวกันในคดี Whitehouse (1977)* โดยได้ตัดสินว่า เด็กหญิงอายุต่ำกว่า 16 ปี ไม่สามารถที่จะรับผิดชอบในการที่ได้สนับสนุนให้พ่อของเธอร่วมประเวณีกับเธอ ในการกระทำความผิดฐานร่วมประเวณีกับผู้ที่มีสายเลือดใกล้ชิด (Incest) ซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดต่อกฎหมาย¹⁰ The Sexual Offences Act, 1956 มาตรา 10(1) และมาตรา 11(1) ได้** และยังได้รวมถึงคดีความผิดระหว่างพี่ชายกับน้องสาวด้วย¹¹

แต่อย่างไรก็ตาม มีผู้โต้แย้งว่าเหตุผลที่ศาลกล่าวว่าเด็กหญิงในคดี whitehouse ไม่สามารถเป็นผู้กระทำผิดร่วมได้เพราะเป็นเหยื่อ (victim) ของการกระทำความผิดนั้นเป็นเหตุผลที่ผิด เพราะพื้นฐานของการกระทำความผิดฐาน incest นั้น จุดมุ่งหมายที่จะคุ้มครองคือ ศีลธรรม หรือการส่งเสริมให้มนุษยชาติมีคุณ

* Whitehouse [1977] 1 Q.B.868.

¹⁰Peter Gillies, The Law of Criminal Complicity, (Sydney : The Law Book Company Limited, 1980), p.180.

**กฎหมาย The Sexual Offences Act, 1956

มาตรา 10 (1) ชายมีความผิด หากได้ร่วมประเวณีกับหญิง ซึ่งเขารู้ว่า เป็นหลานสาว ลูกสาว น้องสาว หรือแม่ของเขา

(2) ในอนุมาตราก่อน "น้องสาว" รวมถึงพี่หรือน้องสาวที่ เกี่ยวข้องทางพ่อหรือแม่คนเดียวกัน

มาตรา 11 (1) หญิงซึ่งมีอายุ 16 ปีหรือเกินกว่า 16 ปี มีความผิดหาก ได้ยินยอมให้ชายซึ่งเธอรู้ว่าเป็นปู่หรือตา พ่อ พี่ชาย หรือบุตรชายร่วมประเวณีกับเธอ

(2) ในอนุมาตราก่อน "พี่ชาย" รวมถึงพี่ชายหรือน้องชายที่ เกี่ยวข้องทางพ่อหรือแม่คนเดียวกัน

¹¹J.C.Smith and Brian Hogan, Criminal Law 7th ed. (London : Butterworth, 1992), p.156.

ธรรมที่สืบ ไม่ใช้คุ้มครองเด็ก¹² เหตุผลที่ถูกต้องก็คือ เป็นเพราะจุดประสงค์ของกฎหมายที่จะยกเว้นความรับผิดชอบ¹³

ศาลยังได้ตัดสินโดยประยุกต์หลักการเช่นเดียวกัน ในคดีความผิดฐานร่วมประเวณีโดยผิดธรรมชาติ (sodomy) กับเด็กชายซึ่งอายุต่ำกว่า 14 ปี¹⁴

นอกจากนี้ศาลของอังกฤษยังได้ขยายหลักในคดี Tyrrell ไปถึงคดีความผิดกาจัดหาหญิงมาเป็นโสเภณี ซึ่งเป็นความผิดต่อกฎหมาย The Sexual Offences Act, 1956. ความผิดฐานร่วมประเวณีกับเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 13 ปีและพิการ ความผิดฐานอนุญาตให้ใช้อาคารสถานที่เพื่อให้ในการร่วมประเวณีกับเด็กหญิงและคนพิการ และยังใช้รวมถึงความผิดบางประเภทเกี่ยวกับการลักพาตัว (abduction)¹⁵ จึงดูเหมือนจะเป็นหลักโดยทั่วไป ที่ศาลยกเว้นความรับผิดชอบของบุคคลซึ่งเป็นเหยื่อของการกระทำความผิดว่าไม่อาจเป็นบุคคลที่ถูกลงโทษได้¹⁶

แต่อย่างไรก็ตาม กฎหมายให้ความคุ้มครองเฉพาะผู้ที่เป็เหยื่อของการกระทำความผิดเท่านั้น ดังนั้น หากเด็กหญิงซึ่งมีอายุต่ำกว่า 16 ปี ให้การสนับสนุนชายในการร่วมประเวณีกับเด็กหญิงอายุต่ำกว่า 16 ปีอีกคนหนึ่ง ก็ยังคงต้องรับผิดชอบ หรือเด็กชายอายุต่ำกว่า 14 ปี ที่ให้การสนับสนุนชายให้กระทำการร่วมเพศวิติถารกับเด็กชายอายุต่ำกว่า 14 ปีอีกคนหนึ่ง ก็ยังคงต้องรับผิดชอบเช่นเดียวกัน¹⁷

¹²Glanville Williams, Textbook of Criminal Law, p.313.

¹³Ibid, p.313.

¹⁴J.C. Smith and Brian Hogan, Criminal Law, p.156.

¹⁵J.C.Smith and Brian Hogan, Criminal Law, p.156.

¹⁶Glanville Williams, Criminal Law : The General Part. 2d ed (London Stevens & Sons, 1961), p.121.

¹⁷J.C.Smith and Brian Hogan, Criminal Law, p.157.

2) แนวคิดทางตำรากฎหมาย

แนวคิดในทางตำรากฎหมาย ก็มีความเห็นในทำนองเดียวกันกับแนว
คำพิพากษาของศาล¹⁸

J.C.Smith and Brian Hogan¹⁹ ได้อธิบายว่าได้เคยให้ข้อ
สังเกตว่า เมื่อได้มีการบัญญัติโดยทั่วไปเกี่ยวกับความผิดอาญา ไม่มีความจำเป็นใดที่จะ
ต้องร่างเอาไว้ว่าจะเป็นการผิดความผิด ถ้าได้ทำการช่วยเหลือ ยุงส่งเสริมแนะนำ
หรือชักจูงให้เกิดการกระทำความผิด บทบัญญัติเช่นที่ว่ามีไม่มีความจำเป็น เพราะจะเป็น
เรื่องของการตีความการใช้กฎหมาย แต่อย่างไรก็ตามมีข้อยกเว้นสำหรับหลักนี้ กล่าว
คือในกรณีที่บทบัญญัติของกฎหมายมีความประสงค์โดยชัดแจ้ง เพื่อให้ความคุ้มครองบุคคล
ประเภทใดประเภทหนึ่งโดยเฉพาะ ก็อาจแปลโดยตีความได้ว่า กฎหมายนั้นยกเว้น
ความรับผิดชอบให้แก่บุคคลประเภทนั้น ผู้ซึ่งเป็นเหยื่อของการกระทำความผิด* ถึงแม้ว่า
ตัวข้อเท็จจริง บุคคลดังกล่าวจะให้การช่วยเหลือ ยุง ส่งเสริม แนะนำ หรือชักจูงให้
เกิดการกระทำความผิดนั้นก็ตาม²⁰

หลักนี้อาจเรียกได้ว่า The "victim" rule ซึ่งเป็นหลักที่นำมาใช้กับบุคคล
ผู้ซึ่งตกอยู่ในสถานะอันอาจได้รับอันตราย (vulnerable position) ซึ่งจะได้รับการ
ยกเว้นจากการเป็นผู้กระทำความผิด (perpetrators) เพราะตามหลักโดยทั่วไปแล้วบุคคล

¹⁸ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, กฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 407.

¹⁹ J.C.Smith and Brian Hogan, Criminal Law, p.156.

* บุคคลผู้ซึ่งเป็นเหยื่อของการกระทำความผิดใน Hogan [1962] Crim
LR 683 ; (Cmd.9213), IO LS 245 และ Criminal Law Revision
committee, Fifteen Report (Cmd.9213), Appendix B เรียกว่า
"Victims as Parties to Crime"

²⁰ J.C.Smith & Brian Hogan, Criminal Law, p.156 ;
Williams, Criminal Law : The General Part, p.357-358.

ซึ่งเป็นผู้กระทำผิดได้ ก็จะสามารถเป็นผู้ร่วมกระทำผิดได้เช่นกัน²¹ หลักดังกล่าวจึงได้รับการประกาศไว้ในร่างประมวลกฎหมายอาญา (The Draft Code (cl.27(7))²² ด้วยข้อความที่ว่า

"ในกรณี ถ้าการร่างบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดการกระทำความผิดใดมีจุดประสงค์ในการให้ความคุ้มครองบุคคลประเภทใดประเภทหนึ่ง ผู้ซึ่งเป็นเหยื่อของการกระทำความผิดนั้น บุคคลดังกล่าวไม่อาจต้องรับผิดชอบในฐานะผู้กระทำผิดร่วมในความผิดดังกล่าวได้"

ตัวอย่างเช่น ในคดี Tyrrell, ก. ซึ่งเป็นเด็กหญิงอายุ 13 ปีถึง 16 ปีได้สนับสนุนหรือยินยอมให้ ข. ร่วมประเวณีกับเชอ ซึ่งถือว่า ข. มีความผิดตามกฎหมาย The Criminal Law Amendment Act.1885, มาตรา 5 แต่อย่างไรก็ตาม ก. ก็ไม่อาจเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดของ ข. ที่ร่วมประเวณีกับตนได้ เพราะกฎหมายดังกล่าวได้ออกมาเพื่อประสงค์ให้ความคุ้มครองแก่หญิงสำหรับความผิดที่ได้กระทำลงต่อหญิงนั้น²³

2. กรณีบุคคลซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญของ การกระทำความผิด

1) แนวคำพิพากษาของศาลอังกฤษ

ในกรณีถ้าบทบัญญัติของกฎหมายได้กล่าวถึงการกระทำหรือ การติดต่อใด ๆ ที่ต้องมีบุคคล 2 ฝ่ายเข้าร่วมในการกระทำนั้น (a bilateral

²¹ Glanville Williams , Textbook of Criminal Law, p.156.

²² A Criminal Code for England and Wales (law Com. No. 177), 1989. cited by Smith & Hogan, Criminal Law, p.156.

²³ J.C.Smith & Brian Hogan, Criminal Law, p.156

transacion)²⁴ ยกตัวอย่างเช่น ในการขายสินค้าซึ่งเป็นสิ่งผิดกฎหมาย (Illegal Sale) ซึ่งโดยปกติศาลอังกฤษมักจะลงโทษผู้ขายในฐานะเป็นผู้กระทำผิด (principal)²⁵ และศาลก็จะพิจารณาเป็นข้อสรุปโดยทันทีว่า บุคคลอีกฝ่ายหนึ่งคือผู้ซื้อเป็นผู้ร่วมกระทำผิด²⁶ (accessories หรือ principal in the second degree)* โดยถือว่าผู้ซื้อกระทำด้วยเจตนาร้าย (mens rea)** เช่น

ในคดี Sayce v. Coupe²⁷ จำเลยคือผู้ซื้อได้อุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์คดีอาญาของอังกฤษ (The English Court of Criminal Appeal) โดยเสนอเป็นคำ

²⁴ Glanville Williams, Criminal : The General Part, p.356.

²⁵ Peter Gillies, The Law of Criminal Complicity, p.155.

²⁶ Ibid, p.155 ; Glanville Williams, Criminal : The General Part, p.356.

* ในทางกฎหมายคอมมอนลอว์เรียกผู้ลงมือกระทำว่า principal in the first degree และผู้ร่วมกระทำอีกคนว่า principal in the second degree

** คดี Fairburn v. Evand [1916] 1 K.B.218 ; Sayce v. Coupet [1953] 1 Q.B.1 ; Angland v. Hosken [1935] N.Z.L.R.71 และคดี O'Sullivan v. Bastian (No.2) S.A.S.R.17 ซึ่งเป็นการเปรียบเทียบว่า ผู้อุทธรณ์ได้ถูกขอร้องว่า การกระทำอื่นเป็นการสนับสนุนผู้ได้รับใบอนุญาตให้ดำเนินกิจการโรงแรมในการขาย หรือจัดหาเครื่องดื่มภายหลังเวลาที่ได้กำหนด ตามข้อเท็จจริงเจ้าของกิจการโรงแรม ได้เสนอให้เครื่องดื่มแก่เขาโดยไม่คิดเงินในขณะที่เขาอยู่ภายในโรงแรม แต่เขาได้รับข้อสันนิษฐานให้พ้นจากการกระทำผิด ด้วย การให้เหตุผลที่ดูว่าจะเป็นเหตุผลที่ดีว่าเป็นเพราะเขาขาดเจตนาร้าย (mens rea) อ้างใน Peter Sillies, The Law of Criminal complicity, p.155-156.

²⁷ คดี Sayce v. Coupe [1953] 1Q.B.1

แถลงการณ์ต่อศาลว่า การซื้อเป็นการกระทำที่มีลักษณะแตกต่างจากการขาย ดังนั้นเมื่อ บทบัญญัติของกฎหมายกำหนดความรับผิดหลักแก่ผู้ขาย ก็จะต้องแปลความว่าเป็น จุดประสงค์ของกฎหมายที่จะจำกัดความรับผิดให้แก่ผู้ซื้อ แต่ศาลก็ได้ปฏิเสธคำแถลงการณ์ นั้น โดยอ้างว่าการซื้อเป็นการกระทำของการร่วมกระทำความผิดอย่างแท้จริง เพราะ เป็นการกระทำที่ก่อให้เกิดเป็นความผิดคือ ทำให้มีการขายเกิดขึ้นได้²⁸

ศาลอังกฤษได้กำหนดการกระทำของจำเลยที่เป็นการกระทำผิดร่วม โดย สภาพของการกระทำจะต้องเป็นการกระทำที่พื้นฐานต่อเนื่องไปสู่การกระทำความผิด ใน กรณีกลับกัน การกระทำที่เป็นการแยกจากความช่วยเหลือ (isolated act of assistance) กรณีดังกล่าวจึงไม่สามารถที่จะพิจารณาได้ว่า เป็นการสนับสนุนที่มีผล ต่อการกระทำความผิดของผู้กระทำ²⁹ เช่น ศาลอังกฤษได้ยกเว้นความผิดให้แก่บุคคลที่ เข้ามามีส่วนร่วมในการกระทำความผิดด้วยการตีความหมายของคำจำกัดความของความ ผิด ในทางแคบ เช่น ถ้าบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดเป็นความผิด เมื่อได้ดำเนินการ (to keep) จัดให้มีบ่อนเล่นการพนันหรือสถานโสเภณีหรือดำเนินการ (to carry on) ประกอบธุรกิจที่กฎหมายได้ห้ามไว้ ด้วยถ้อยคำเช่นนี้ศาลอังกฤษตีความว่าบุคคลที่จะเป็น ผู้กระทำผิดร่วม (accessory) ได้ ต้องเป็นบุคคลที่ได้เข้าช่วยเหลือเจ้าของกิจการ ในการดำเนินการในการจัดการหรือประกอบธุรกิจ (manage)³⁰ ตัวอย่างเช่น คดี Jenks. v. Turpin³¹ ศาลได้ปล่อยตัวผู้เล่นการพนันทั้ง 3 คนไปโดยให้เหตุผลว่า³²

²⁸Peter Gillies, The Law of Criminal Complicity, p.155-156.

²⁹Ibid., p.158.

³⁰Glanville Williams, Textbook of Criminal Law, P.314-315.

³¹คดี Jenks v. Turpin [1884] 8 Q.B.505.

³²Mr. Justice Hawkins

ล่าช้าแต่เพียงผู้เล่นนั้นไม่สามารถที่จะเป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดได้ เพราะการกระทำที่เป็นการช่วยเหลือของพวกเขาไม่ได้มีส่วนสัมพันธ์กับสารสำคัญของการกระทำความผิดที่กฎหมายได้ห้ามไว้³³ กล่าวคือผู้เล่นการพนันไม่ได้เป็นผู้สนับสนุนเจ้าของสถานที่ในการใช้ (use) อาคารสถานที่ เพราะศาลตีความคำว่าการใช้ (using) หมายถึงการจัดการประกอบธุรกิจ (managing)³⁴ กฎหมายไม่ได้บัญญัติว่าการทำกำไรให้กับกิจการโดยการเล่นเป็นความผิด แต่ถ้าจะหากเป็นความผิดได้ก็เป็นเพราะได้มีการช่วยเหลือในการดำเนินการกิจการ (assistance in conducting the establishment)³⁵ ซึ่งผู้เล่นการพนันไม่ได้จัดว่าเป็นผู้กระทำการในลักษณะเช่นนี้³⁶

แต่อย่างไรก็ตาม คดีลักษณะเช่นนี้ส่วนใหญ่ศาลได้กำหนดความรับผิดแก่บุคคลผู้ซึ่งได้กระทำการอื่นเป็นการสนับสนุนแก่ผู้กระทำความผิด³⁷ เช่นตัดสินว่าลูกค้าซึ่งซื้อสินค้าจากร้านซึ่งเปิดขายในวันอาทิตย์ อันเป็นการฝ่าฝืนต่อกฎหมาย เป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดของเจ้าของร้าน³⁸ บุคคลผู้เล่นการพนันกับผู้ที่ใช้ทองถนนเป็นที่รับ

³³ Peter Gillies, The Law of Criminal Complicity, p.158.

³⁴ Glanville Williams, Textbook of Criminal Law, p.158.

³⁵ Peter Gillies, The Law of Criminal Complicity, p.158.

³⁶ Ibid., p.158.

³⁷ Ibid., p.158.

³⁸ คดี Fairburn v. Evans [1916] 1 K.B.218 cited by Peter Gillies, The Law of Criminal Complicity, p.158.

พินิน้ำแข็งโดยผิดต่อกฎหมาย เป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิด* บุคคลซึ่งแต่งงานกับผู้ที่กระทำความผิดฐานผิดสมรสซ้อน (a bigamous marriage) (ภายใต้ข้อต่อสู้เรื่องความสุจริตและโดยสำคัญผิดอันสมควร) เป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดฐานสมรสซ้อน³⁹ และผู้ที่กระทำความผิดฐานลักทรัพย์ซึ่งจำหน่ายจ่ายโอนให้แก่ผู้อื่น เป็นผู้สนับสนุนผู้อื่นในความผิดรับของโจรกับผู้อื่น⁴⁰

2) แนวคิดทางตำรากฎหมาย

แนวคิดในทางตำรากฎหมาย มีความเห็นตรงกันข้ามกับแนวคำพิพากษาของศาล กล่าวคือ แกล็นวิลล์ วิลเลียมส์ (Glanville Williams) ศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญทางกฎหมายอาญาอังกฤษ มีความเห็นว่า

ประการแรก บุคคลเหล่านี้ไม่น่าจะเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดของผู้อื่นได้ ทั้งนี้โดยให้เหตุผลไว้ว่า ในกรณีที่ฝ่ายนิติบัญญัติได้กำหนดให้กิจกรรมอย่างหนึ่งเป็นการกระทำความผิดสองฝ่าย และระบุความผิดเฉพาะผู้กระทำฝ่ายหนึ่ง จึงมีเหตุผลอย่างอื่นที่จะกล่าวอ้างได้ว่าฝ่ายนิติบัญญัติมุ่งหมายให้อีกฝ่าย

---

* คดี Blackmore v. Linton [1961] V.R.374 ผู้พิพากษา O'Bryan ได้ตั้งข้อสงสัยไว้ว่า ผู้พินิน้ำแข็งโดยเจตนาที่จะเล่นการพนันกับผู้รับพินิน้ำแข็งที่อยู่ในห้องถนน ซึ่งมีจุดประสงค์จะให้มีการเล่นการพนัน ผู้พินิน้ำแข็งได้กระทำในสิ่งที่ประไรชนต่อจุดประสงค์ดังกล่าว ส่งเสริมและสนับสนุน ผู้รับพินิน้ำแข็งในการกระทำความผิดต่อกฎหมายการกระทำเช่นนั้นเป็นการสนับสนุน

³⁹ คดี Wheat [1921] 2K.B.119 cited by Glanville Williams, Textbook of Criminal Law, p.357 ; Peter Gillies, The Law of Criminal Complicity, p.159.

⁴⁰ คดี Carter Patersons Ltd. v. Wessels [1947] K.B.849 cited by Glanville Williams, Textbook of Criminal, p.313.

หนึ่งหลุดพ้นจากความรับผิดชอบ ทั้งนี้เพราะฝ่ายนิติบัญญัติยอมตบระหนกตืออยู่แล้วในขณะที่บัญญัติ ความผิดว่ากิจกรรมนี้จะต้องมีคู่กรณีสองฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องเสมอ การระบุมความผิด เฉพาะคู่กรณีฝ่ายหนึ่งเท่านั้น ส่อมถือได้ว่าเป็นการตัดความรับผิดชอบของคู่กรณีฝ่ายหนึ่งออกไป⁴¹

การที่ศาลไม่ตีความกฎหมาย ที่จะยกเว้นความรับผิดชอบให้แก่บุคคล อีกรายหนึ่ง เช่น กรณีที่กฎหมายกำหนดความผิดแก่บุคคลที่ได้ทำหน้าที่จัดหาหญิงให้ผู้อื่น เพื่อการประเวณีหรือบุคคลผู้รับสินบน กรณีเช่นนี้ถ้าศาลตัดสินให้บุคคลผู้ถูกร่วมประเวณี หรือผู้ให้สินบนต้องรับผิดชอบ ก็จะเป็นการตัดสินที่ปราศจากบทบัญญัติโดยชัดแจ้งของ กฎหมาย⁴²

ประการที่สอง การที่ได้ขยายความรับผิดชอบไปยังผู้กระทำผิดร่วมให้ ต้องรับผิดชอบนั้น จะเป็นสิ่งที่เพิ่มความยุ่งยากให้แก่การดำเนินการที่จะลงโทษผู้กระทำ ผิดมากขึ้น เพราะ

- ก. ผู้กระทำผิดร่วมเหล่านี้จะไม่เต็มใจที่จะเบิกความ
- ข. โดษทั่วไป พวกเขาจะไม่ถูกบังคับให้เบิกความ
- ค. ถ้าพวกเขาต้องเบิกความ "การเตือนว่าพวกเขาใน ฐานะผู้ร่วมกระทำผิด"(accomplice warning) จะต้องเป็นสิ่งที่ได้รับการบอกกล่าว ไปยังคณะลูกขุน⁴³

⁴¹Glanville Williams, Criminal Law : The General Part. p.357 อ้างในเกียรติขจร วิจารณ์สวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, น.408.

⁴²ดูคดี Mackenzie (1910) 75 J.P.159, 6 C.A.R.64, 27 T.L.R 152 (C.C.A) cited by Glanville Williams, Criminal Law : The General Part, p.356.

⁴³Glanville Williams, Criminal Law : The General Part, p.357.

ด้วยเหตุผลประการดังกล่าว The American Law Institute's Model Penal Code จึงได้เสนอว่า ในกิจกรรมประเภทซึ่งเป็นการกระทำสองฝ่ายเช่นนี้ เพียงเฉพาะบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่ผู้ร่างกฎหมายระบุให้ต้องรับผิดเท่านั้น จึงจะต้องเป็นผู้รับผิดในการกระทำผิดอาญาได้⁴⁴

ต่อมา The Law Commission Working Party ได้เสนอว่า หลักของอเมริกัน (American rule) ควรได้รับการนำมาวางไว้ในประมวลกฎหมายอาญาที่เป็นแบบแผน ดังนี้

"บุคคลไม่อาจจะเป็นผู้กระทำผิดร่วม (accessory) ในการกระทำผิดได้ ถ้าความผิดนั้นได้กำหนดไว้ว่า การกระทำของบุคคลดังกล่าวนั้น เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ การกระทำผิดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ และการกระทำเช่นนั้นจะต้องบัญญัติไม่ลงโทษโดยชัดแจ้ง"

ซึ่ง Glanville Williams ก็มีความเห็นตรงกันว่า เป็นการถูกต้องที่คดีที่เกี่ยวกับบุคคลเช่นว่านี้ การบัญญัติกฎหมายควรได้รับการกำหนดให้ระบุไว้ชัดเจนเลยว่า บุคคลใดซึ่งจะต้องเป็นผู้รับผิด⁴⁵

แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องผู้ร่วมในความผิดที่มีใช้ตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในประเทศสหรัฐอเมริกา

แนวคิดในทางตำรากฎหมายและแนวคำพิพากษาของศาล มีความเห็นสอดคล้องกันว่า บุคคลซึ่งกฎหมายประสงค์จะคุ้มครองผู้ซึ่งเป็นเหยื่อ และบุคคลซึ่งเป็น

⁴⁴Section 2.06(5) (b) (T.D.No.4 p.21, T.D. No.1, p.35 cited by Glanville Williams, Criminal Law : The General Part, p.357.

⁴⁵Glanville Williams, Textbook of Criminal, p.314.

ปัจจัยสำคัญในการกระทำความผิด ไม่เป็นตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุนในการกระทำ ความผิดของผู้อื่น⁴⁶

1) แนวคิดในทางตำรากฎหมาย

นักกฎหมายที่มีชื่อเสียงของสหรัฐอเมริกา อาทิเช่น Rollin M. Perkin, Wayne R. LaFave และ Austin W. Scott ต่างก็มีความเห็นไปในทาง เดียวกันกับแนวคำพิพากษาของศาล คือเห็นว่ามีกรณีข้อยกเว้นจากหลักทั่วไปที่ว่า บุคคลที่ ได้ช่วยเหลือ หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดอาญาย่อมต้องรับผิด ข้อยกเว้นดังกล่าวคือ⁴⁷

1. ในการกระทำความผิดที่มีบุคคล 2 ฝ่ายเข้าร่วม ถ้าเป็น จุดประสงค์ของกฎหมายที่จะให้ความคุ้มครองบุคคลฝ่ายหนึ่งเป็นกรณีพิเศษ⁴⁸ เช่นผู้ที่ เป็นเหยื่อของการกระทำความผิด⁴⁹ บุคคลในความคุ้มครองดังกล่าวก็ไม่อาจเป็นผู้รับผิดใน ฐานะเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน ผู้อื่นในการกระทำความผิดได้⁵⁰ ถึงแม้การ กระทำของบุคคลเหล่านี้ จะจัดได้ว่าเป็นส่วนสำคัญของการกระทำความผิด กล่าวคือ เป็นผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดนั้น⁵¹ ดังนั้นเด็กหญิงผู้ซึ่งเป็นเหยื่อของการกระทำ

⁴⁶ เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 408.

⁴⁷ Rollin M. Perkin, Perkins On Criminal Law, 2ed. (New York : The Foundation Press, Inc., 1969), p.653 ; Wayne R. LaFave, Austin W. Scott, Jr., Criminal Law, (St. Paul, Minnesota : West Publishing Co., 1972), p.521.

⁴⁸ Rollin M. Perkin, Perkins On Criminal Law, p.653.

⁴⁹ Wayne R. LaFave, Austin W. Scott, Criminal Law, p.521.

⁵⁰ Rollin M. Perkin, Perkins On Criminal Law, p.653.

⁵¹ Wayne R. LaFave, Austin W. Scott, Criminal Law, p.521.

ความผิด ไม่อาจจะรับผิดชอบการกระทำร่วมกันของเราได้ แม้จะพิสูจน์ได้ว่าบุคคลนั้นจะเป็นผู้เชิญชวนหรือชักนำให้ชายทำการร่วมประเวณี⁵² นักธุรกิจผู้ซึ่งต้องยอมให้เงินแก่ผู้กระทำการกระชอก พ่อแม่ที่ยอมจ่ายเงินให้แก่ผู้ที่เรียกค่าไถ่ ซึ่งแม้ว่าการกระทำเหล่านี้อาจได้รับการพิจารณาว่า เป็นการกระทำที่ไม่ชำรุดและผิดศีลธรรม อันเป็นการกระทำส่วนหนึ่งในนโยบายของการห้ามการกระทำ⁵³ แต่เป็นจุดประสงค์ของบทบัญญัติกฎหมายที่จะให้ความคุ้มครองบุคคลประเภทนั้น ๆ ซึ่งหากจะกำหนดให้บุคคลเช่นนั้นต้องรับผิดชอบในฐานะผู้ร่วมกระทำผิดก็จะเป็นการฝ่าฝืนต่อจุดประสงค์ของฝ่ายนิติบัญญัติโดยชัดแจ้ง⁵⁴

2. ในการกระทำความผิดที่มีบุคคล 2 ฝ่ายเข้าร่วม เช่นเดียวกันกับกรณีที่ 1 ถ้ากฎหมายกำหนดความรับผิดแก่บุคคลที่เข้าร่วมฝ่ายหนึ่งโดยเฉพาะ บุคคลอีกฝ่ายหนึ่งจึงไม่สามารถที่จะร่วมรับผิดชอบในฐานะตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนได้⁵⁵ บุคคลประเภทนี้เรียกว่า บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (inevitably incident participation) เพราะว่าการที่กฎหมายไม่ได้บัญญัติไว้ให้ต้องรับผิด ก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เป็นจุดประสงค์ของฝ่ายนิติบัญญัติที่จะยกเว้นความรับผิดให้แก่บุคคลประเภทดังกล่าว⁵⁶

⁵² Rollin M. Perkins, Perkins On Criminal Law, p.653.

⁵³ Wayne R. LaFave, Austin W. Scott, Criminal Law, p.521

⁵⁴ คดี Regina v. Tyrell, 17 Cox Crim. Cas, 716 (1893) cited by Wayne R. LaFave, Austin W. Scott, Criminal Law, p.521.

⁵⁵ Rollin M. Perkins, Perkins On Criminal Law, p.653.

⁵⁶ Wayne R. LaFave, Austin W. Scott, Criminal Law, p.521

บทบัญญัติของ Model Penal Code* ในมาตรา 2.04(5) ได้บัญญัติไว้ว่า "เว้นไว้เสียแต่ว่าบทบัญญัติความผิดนั้นจะได้กำหนดไว้เป็นอย่างอื่น บุคคลที่ไม่อาจจะเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน ในการกระทำความผิดอาญาของผู้อื่น ถ้า

(a) บุคคลนั้นเป็นเหยื่อ (victim) ของการกระทำความผิดนั้น หรือ

(b) ความผิดนั้นได้บัญญัติในลักษณะที่ว่าการกระทำของเขาเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (inevitably incident)

ผู้ร่าง Model Penal Code มาตรานี้ได้ให้เหตุผลว่า⁵⁷ หากจะถือว่าเหยื่อ (victim) ของการกระทำความผิดตามข้อ (a) เป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนกับผู้ลงมือกระทำความผิดแล้ว ก็จะเป็นการขัดกับวัตถุประสงค์ของฝ่ายนิติบัญญัติซึ่งบัญญัติกฎหมายขึ้น เพื่อคุ้มครองบุคคลประเภทนี้ ซึ่งอาจจะยินยอมให้อีกฝ่ายหนึ่งกระทำความผิดต่อตนไปโดยรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ส่วนกรณีตามข้อ (b) นั้น ถ้าฝ่ายนิติบัญญัติประสงค์จะลงโทษบุคคลที่เกี่ยวข้อง ก็ควรจะกำหนดความผิดไว้โดยเฉพาะ ทั้งนี้ฝ่ายนิติบัญญัติตระหนักดีอยู่แล้วว่า กิจกรรมเหล่านี้ต้องมีผู้เกี่ยวข้องสองฝ่ายเสมอ

ศาสตราจารย์ Perkins ก็ให้ความเห็นสนับสนุนอย่างเดียวกันว่า⁵⁸ การที่ฝ่ายนิติบัญญัติลงโทษผู้กระทำแต่เพียงฝ่ายเดียว แสดงให้เห็นความมุ่งหมายของฝ่ายนิติบัญญัติว่าไม่ต้องการลงโทษอีกฝ่ายหนึ่งโดยเฉพาะ ด้วยเหตุนี้จึงไม่อาจที่จะถือว่าเขาเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดของผู้อื่นได้เลย

* Model Penal Code คือประมวลกฎหมายอาญาแบบฉบับซึ่งสถาบันกฎหมายอเมริกัน (American Law Institute) ได้ร่างขึ้นเพื่อเป็นแบบอย่างให้รัฐต่าง ๆ ในสหรัฐใช้เป็นแนวทางในการบัญญัติกฎหมายอาญาของตน

⁵⁷ Comment on Section 204(5) อ้างรายละเอียดใน เกียรตินิพนธ์ วิจารณ์สวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, น.409.

⁵⁸ Rollin M. Perkins, Perkins On Criminal Law, p.653-

บทบัญญัติของ Model Penal Code ดังกล่าว แม้ว่าจะเป็นแต่เพียง "แบบ" หรือ Model มิได้มีผลเป็นตัวบทกฎหมาย แต่ก็ปรากฏว่ารัฐต่าง ๆ ได้ลอกเลียนแบบและนำไปบัญญัติเป็นกฎหมายอาญาของตน เช่นกฎหมายอาญาของรัฐอิลลินอยส์ ในมาตรา 5-2 (c)⁵⁰ ได้บัญญัติข้อความไว้คล้ายคลึงกัน คือ

"อย่างไรก็ตาม บุคคลไม่ต้องรับผิดชอบในฐานะเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน เว้นไว้เสียแต่ว่ากฎหมายซึ่งบัญญัติความผิดนั้น จะกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ถ้า

- (1) เขาเป็นเหยื่อ (victim) ของการกระทำความผิดนั้น
- (2) ความผิดนั้นได้บัญญัติในลักษณะที่ว่า การกระทำของเขา เป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับ การกระทำความผิดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้"

2) แนวคำพิพากษาของศาล

ศาลในสหรัฐอเมริกาทั้งศาลสหรัฐอเมริกาและศาลมลรัฐ ได้วินิจฉัยคดียกเว้นความรับผิดของผู้ร่วมกระทำความผิด โดยอาศัยหลักการและเหตุผลเช่นเดียวกับคดี Queen v. Tyrrell⁵¹ ที่ตัดสินว่า เด็กหญิงอายุต่ำกว่า 16 ปี ไม่สามารถที่จะเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนชายที่กระทำความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราเธอ และคดี Re Cooper⁵² ที่ตัดสินว่าบุคคลที่ยังไม่แต่งงานไม่ต้องรับผิดชอบกับผู้ตนร่วมประเวณี

⁵⁰ Illinois Revised Statute, Chapter 38, Section 5-2(c) อ้างใน เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 409.

⁵¹ คดี Queen v. Tyrrell, [1894] 1 Q.B.710.

⁵² คดี Ex parte Cooper, 162 Cal.81, 121 p.318 (1912).

ด้วยในฐานะเป็นผู้ ในกรณีที่ถูกหมายลงโทษการเป็นผู้ เฉพาะคู่สมรสเท่านั้น เป็นคดี
บรรทัดฐาน^{๕๒} เช่น

คดี *Gebardi v. United States*^{๕๓} ศาลได้ตัดสินโดยให้หลักการ
เช่นเดียวกับคดี *Regina v. Tyrrell* เป็นการอธิบายหลักมูลฐานของคดีว่า หญิงไม่
สามารถที่จะเป็นผู้ร่วมกระทำผิด ในการกระทำความผิดของกฎหมายมาตรา 2 ของ
Mann Act* ได้ โดยศาลให้เหตุผลว่า "กฎหมายฉบับนี้ไม่ได้มีจุดประสงค์ที่จะลงโทษ
หญิงที่ได้ดำเนินการขนส่งตัวเอง กฎหมายได้พิจารณาว่าจะต้องมีบุคคลที่เกี่ยวข้อง 2
ฝ่าย ฝ่ายหนึ่งคือ ผู้ขนส่ง (transporter) และอีกฝ่ายหนึ่งคือ หญิงหรือเด็กหญิงที่
ได้รับการขนส่ง สำหรับหญิงที่จะตกอยู่ในข้อห้ามของบทบัญญัติอย่างน้อย หญิงนั้นจะต้อง
"ช่วยเหลือหรือสนับสนุน" บุคคลใดบุคคลหนึ่งในการขนส่งหรือนำมาซึ่งการขนส่งตัวเอง
เอง แต่การช่วยเหลือและสนับสนุนเช่นนี้ จะต้องเป็นการกระทำที่มากกว่าเพียงแต่การ
ที่เธอให้ความยินยอมที่จะเดินทางไปด้วย และมีจุดประสงค์อื่นเป็นการผิดศีลธรรม

---

^{๕๒} ดูรายละเอียดในคดี *Gebardi v. United States*, Court of the
United States, 1932, 287 U.S.112, 53 S.Ct. 35, 77 L.Ed.206
cited by Peter W. Low and John Calvin Jeffries, JR. and
Richard J. Bonnie (New York: The Foundation Press, Inc.,
1982)., p.513-522.

^{๕๓} Ibid., p.513-522.

* กฎหมาย *Mann Act* มาตรา 2

"ผู้ใดซึ่งโดยเจตนาที่จะทำการขนย้าย หรือก่อให้เกิดการขนย้าย หรือ
ช่วยเหลือ หรือสนับสนุนในการดำเนินการขนย้ายหญิงหรือเด็กหญิงใด ๆ เพื่อการค้าภายใน
ในประเทศ หรือระหว่างประเทศ อันมีวัตถุประสงค์เพื่อการโสเภณี หรือล่อลวง หรือ
ชักนำไปประพฤติดื้อต่อศีลธรรมใด ๆ"

บทบัญญัติของกฎหมายได้รับการร่างขึ้น เพื่อที่จะรวมถึงคดีเหล่านี้ ซึ่งหญิงได้ให้ความยินยอมในการนำส่งตัวเธอเอง แต่ก็ยังไม่ได้กำหนดโทษใด ๆ เป็นกรณีพิเศษต่อหญิงนั้น ถึงแม้ว่าจะมีความเกี่ยวข้องในรายละเอียดกับบุคคลผู้ที่ซึ่งเป็นผู้ที่ดำเนินการขนส่งเธอ ในการนำเอาบทบัญญัติของกฎหมายอาญานี้มาใช้ เราไม่สามารถที่จะลงความเห็นได้ว่า เพียงแต่การให้ความยินยอมโดยปริยายของหญิงที่ได้รับการขนส่งจะเป็นสิ่งที่มุ่งหวังที่จะตัดสินด้วยถ้อยคำที่ว่าไปที่จะลงโทษผู้ที่ช่วยเหลือ และสนับสนุนผู้ที่ขนส่งมากกว่าที่ได้เคยพิจารณาและลงความเห็นกันว่า ผู้ซื้อสุราเป็นผู้สนับสนุนในการขายที่เป็น การผิดกฎหมาย บทลงโทษของกฎหมายเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า มุ่งที่จะควบคุมพฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้ที่ดำเนินการขนส่ง ในขณะที่ตัวเขาก็ได้จำแนกจากความยินยอมของบุคคลผู้ที่ได้รับการขนส่ง"

คดี *United States v. Farrar*^{๘๔} ศาลได้ตัดสินว่า ผู้ซื้อไม่ต้องรับผิดชอบกับผู้ขาย ในกรณีที่กฎหมายได้กำหนดไว้แต่เพียงการขายของมีนเมาเป็นความผิด^{๘๕} กล่าวคือผู้ซื้อเครื่องดื่มอันเป็นของมีนเมาไม่สามารถจะถูกลงโทษตาม National Prohibition Act ซึ่งห้ามการขายส่ง ผลิต และอื่น ๆ ซึ่งของมีนเมาดังกล่าว ศาลได้กล่าวว่า "เป็นเวลานานแล้วตั้งแต่ก่อนที่จะมีการบัญญัติรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 18 เสียอีก ศาลได้ตัดสินเป็นเอกฉันท์ว่า ในกรณีที่ไม่มีบทบัญญัติอันแจ่มชัดของกฎหมายกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ผู้ซื้อเหล้า ซึ่งการขายนั้นเป็นความผิด ไม่มีความผิดฐานใด ๆ ที่กฎหมายจะกำหนดความผิดของผู้ซื้อ ในกรณีดังกล่าวถือเป็นข้อยกเว้นอย่าง ซึ่งซึ่งมีน้อยมาก อาจจะเป็นที่เข้าใจกันว่า มีความสำคัญมากที่คุ้มครองเสรีภาพอย่าง

---

^{๘๔} คดี *United States v. Farrar*, 281 US.624 (1930) cited by Kadish & Paulsen, Criminal Law and Its process : Case and Materials, 2d ed. (Boston : Little, Brown, 1969), p.395-396.

^{๘๕} Wayne R. LaFave, Austin W. Scott Jr., Criminal Law, p.521.

สมบูรณ์ของผู้ซื้อที่จะให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ขายว่าการที่จะลงโทษผู้ซื้อ ไม่ว่าจะเป็นอย่างไอก็ตาม เป็นการถูกต้องที่จะสรุปว่า รัฐสภาเมื่อออกกฎหมายฉบับที่ทราบถึงประวัติศาสตร์คดี และทั้ง ๆ ที่ทราบดีอยู่แล้วยังตั้งใจ และจงใจที่จะไม่ให้ผู้ซื้อเครื่องดื่มมีนเมา อันเป็นของดื่มดังกล่าว มีความผิดอาญาใด ๆ"⁶⁶

คดี States v. Bearcub⁶⁷ ศาลได้ตัดสินว่าหญิงซึ่งเป็นผู้รับเงินสวัสดิการสงเคราะห์จากรัฐ ไม่ต้องรับผิดชอบร่วมกับชาย ในกรณีที่ถูกกฎหมายกำหนดความผิดเฉพาะแก่ชาย ซึ่งพึงพาหญิงนั้นในการดำรงชีพ⁶⁸ ภายใต้อำนาจบัญญัติ ORS 418.410^{*}

คดี People v. Anonymous⁶⁹ ศาลได้ตัดสินว่า ชายที่ร่วมประเวณีกับหญิงโสเภณีไม่ต้องรับผิดชอบร่วมกับหญิงโสเภณี⁷⁰

---

⁶⁶ คดี United States v. Farrar, อ้างรายละเอียดใน เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 409-410.

⁶⁷ คดี States R. Bearcub, 1 Or. app.579, 465 p.2d.252 (1970)

⁶⁸ Wayne R. LaFave, Austin W. Scott Jr., Criminal Law, p.521-522. อ้างใน เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์, คำอธิบายกฎหมายอาญา ภาค 1, หน้า 409.

* บทบัญญัติ ORS 418.410 บัญญัติไว้ดังนี้

(1) ห้ามชายอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป ดำรงชีพโดยยอมรับการหาเลี้ยงหรือพึงพา จนเป็นนิสัยจากหญิงผู้ได้รับสวัสดิการสงเคราะห์จากรัฐ

⁶⁹ คดี People v. Anonymous, 161 Misc. 379, 292 N.Y.S.282 (1936)

⁷⁰ Wayne R. LaFave, Austin W. Scott Jr., Criminal Law, p.521

กล่าวโดยสรุป จากการศึกษาแนวคิดของประเทศอังกฤษ และสหรัฐอเมริกาเกี่ยวกับเรื่องผู้ร่วมในความผิดที่มีใช้ตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน ในบทที่ 3 อาจกล่าวได้ว่าทั้ง 2 ประเทศมีความเห็นที่สอดคล้องกัน ทั้งแนวคิดในทางตำรากฎหมาย และแนวคำพิพากษาของศาลว่า ในกรณีของบุคคลผู้ที่เป็นเหยื่อ (victim) ของการกระทำความผิดนั้นไม่อาจต้องรับผิดในฐานะตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุน ในการกระทำความผิดของผู้อื่นได้ แต่ในกรณีของบุคคลซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการกระทำความผิดของผู้กระทำซึ่งทั้งสองประเทศ เรียกว่า บุคคลผู้เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ (inevitably incident participation) นั้น มีความที่แตกต่างกันในแนวคำพิพากษาของศาลทั้ง 2 ประเทศ กล่าวคือ ศาลอังกฤษถือว่า บุคคลเหล่านี้ อาจต้องรับผิดในฐานะเป็นตัวการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนได้ แต่ในทางตรงกันข้าม ศาลสหรัฐอเมริกาถือว่าบุคคลดังกล่าวนี้ ไม่ต้องรับผิดในฐานะเป็นตัวการ ผู้ใช้หรือผู้สนับสนุน